

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanja na dom računa se po 10 kr. za meec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kakor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr. če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravnishvo je v Rudolfa Kirbiša hiši, „Gledališka stolba“.

Upravištvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Dvojni pečat.

Pred nekolikimi dnevi imel je jezikovni pododsek državnega zbora sejo in gospodje poslanci trudili so se v potu, kako bi se rešila avstrijska država z nemškim jezikom. Ustal je prvak nemškopemskega kluba in tožil je ministerskemu predsedniku, kako na nemške uloge in odloke neko c. kr. okrajno sodišče na Češkem udarja nemško-češke in celo samo češke pečate. To je golo nasilstvo proti nemštvu, je vskliknil, in ako slavna vlada tako ravnanje ne zmatra za nasilstvo, kaj je pač nasilstvo!

Ubogi Plener (ali Sturm)! Vidi se Ti, da si o nasilstvu proti jeziku malo dete, da tega nasilstva nikdar trpel nisi, kakor tudi narod ne, ki ga zastopaš; da, kdor govori tako, greši nad dobroto, ki jo uživa! Vzemimo vendar naš slovenski rod in preišljajmo, koliko peticij, koliko prošenj in vprašanj je trebalo, predno se nam je „po možnosti“ zagotovilo, da dobimo na slovensko ulogo tudi tak odlok, in predno se je Slovenec jel slovensko obtoževati, kadar mu je šlo za najdražje pravice: svobodo in poštenje. Ponovile so se sicer nekatere že zaprašene naredbe, a trdost na zgoraj in birokratizem na zdolaj sta še vedno vzrok, da še ogromna večina čistih slovenskih strank dobiva ukaze in rzsodbe v nerazumljivem jej tujem jeziku, da mora poslušati v tacem jeziku narekovane pravdne govore, kjer se pač govori o njenem gmotnem obstanku, da se v javno zemljiško knjigo (lucus a non lucendo) nje prava beležijo v tujem jeziku; no, da te celo h glavni kazenski razpravi vabijo z nemškim povabilom in da ti s slovensko obtožnico uročajo nemški pouk o pravnih pomočkah proti njej. Vidite, vse to je resnično, ker za to ni samo tisoč svedokov, nego ni nobenega, ki bi mogel svedočiti nasprotno. V državni tiskarni dobiva se od dveh let tudi nekoliko slovenskih tiskanic; nečemo jim oponašati, da so za okrajna sodišča deloma nepripravna, hvala Bogu, da je imamo! A čudom se je čuditi, da ravno najtehtnejih, posebno o kazenskih stvareh ni, in da so te, ki so v prodaj, mnogo dražje, kakor jednake nemške, kar smo še pred nedavnim časom čuli iz verodostojnega vira. Mi smo jednaci pojavov že navajeni in koža nam je tako otrpnela, da niti vladi ne oponašamo, da je to nasilstvo proti našej narod-

nosti, a poudarjati vendar moramo, da je to faktum in da ga še ni menda bilo, ki bi to stvar na pravem mestu prav osvetlil. Tako ravnanje „od zgoraj“ ima namreč vedno jednak odmev „zdolaj“. Ako nemajo zgoraj tiskanic, čemu nam jih zdolaj, si mislijo nekdanji in sedanji gospodje sodniki z večine; ne smemo jih imeti in grom na nas, si mislijo boječi mlajši sodniki, in le redek je, ki se ohrabri, da naroči na svojo roko posebnih tiskanic. Poznamo vemožnega gospoda, ki je imel zbirko kakih sto obrazcev leto in dan na pregled — v omari; zatem se je selila ta zbirka se vé zopet k svojim očetom. Mislili so menda, da jih konečno vendar ne bode treba, ti diplomatje!

Tako pa je z našimi zahtevami pri sodiščih, tako pri šolskih vprašanjih, in sto peticij in tisočero naših podpisov ne izda nič, par čeških besed na nemških odlokih s trudom nabranih pa se praši v najhujši zimi in jemlje vid našim državnikom, da se skoro maje ladija države. Ako tedaj človek čita ponarejeno tako zavzetje nemškega poslanca, poprime ga sveta jeza in ne misli samo na dvojne pečate, katere c. kr. slovensko-nemške bi pač lahko nesel v jedni pesti, nego predoči se mu vsa ona zahtevanja: da zaradi ljubega miru ne smemo imeti na bankovcih ni priprostega naznačenja vrednosti v našem jeziku, da je najmanjša pravica pri sodstvu in šolstvu onim — krivica, in da pri vsem tem dostikrat naši zastopniki ne posvetijo takim dražilem, kakor jim gre. Pa upamo, da vzlic temu slavna vlada sprevidi, kako podlogo ima to posiljeno krčanje, da je zavrne in označi brez kvara z — dvojnim pečatom.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 24. februarja

Ogerski pravosodni minister je naznanil v zbornici, da pripravlja obširne reforme kazenskega in civilnega zakonika in nov odvetniški red. Kar se tiče kazenskega postopanja, misli minister, da bi bilo najbolje, ko bi sodili le učeni sodniki, porotniki naj bi sodili le tiskovne delikte.

Vnanje države.

Kako brezozirno postopa bolgarska vlada s svojimi nasprotniki, pokazalo se je sedaj, ko so

iz Sofije iztirali ruskega podložnika, odvetnika Nebolsina. Žandarmi so ga peš spremili do srbske meje, če tudi je zahteval voz. Od meje so ga spremili srbski žandarmi v Piroto, kjer so najeli voz in ga odpeljali v Niš, od tod pa po železnici v Belgrad. Rusko zastopstvo v Belemgradu ga sedaj podpira in vrnil se bode čez Dunaj v Rusijo. — Kakor se „Paris“-u poroča z Dunaja, pripravljajo se v Bolgariji važni dogodki. Bolgarska vlada je sklenila kneza Battenberga nazaj poklicati. Samo to se še neso odločili, ali bi ga volilo sebranje, ali ga pa samo imenovali načelnikom vojske z naslovom princ-regent. Regentstvo se že o tem pogaja z Londonsko, Dunajsko in Berolinsko vlado, Anglija ta sklep odobrava, Avstrija in Nemčija pa še nesta odgovorili. Sodi se, da temu tudi ne bodeta nasprotovali, kakor tudi tega priporočali ne bodeta. Ta vest se nam ne zdi prav verojetna. Tako naravnost izzivati Rusije, se v Sofiji ne bodo upali.

Po novej organizaciji brojil bode prvi sklic srbske vojske do 100.000 mož, drugi sklic do 67.000 komabantov in 30.000 nekomabantov. Koliko bode brojil tretji sklic, še ni določeno. Tretji sklic bode uvrsten v 60 batalijonov, konjištva in topništva pa ne bode imel. Prvi sklic bode oborožen z Mauserjevimi in Krnkovimi repetirkami, drugi s Peabody-puškami, konjištvo bode imelo kratke repetirke (karabinerje), topništvo 65 baterij po 6 topov Bange-jeve sisteme in kratke Mauserjeve repetirke.

„Journal des Débats“ pravi, da „Nordov“ članek kaže samozatajevanje ruskega carja in modrost ruskih diplomatov, ki hočejo odložiti vsako akcijo v orijentu, da se le obrabi evropski mir. — General Gurko poklican je v Peterburg. Kakor se zatrjuje, povod temu ni iskati v kakih vojnih zadevah, ampak v tem, da bode državni svet v kratkem se posvetoval o raznih administrativnih reformah na Poljskem, mej družim o osnovi banke za male posestnike.

Francoska zbornica veliko skrb obrača na brambeno moč države. Kakor je znano, je brez vsacega ugovora dovolila kredit, katerega je zahteval vojni minister za oboroževanja. Brambeni odsek je pa celo sklenil, da se mladeniči od 17. do 20. leta morajo vaditi v orožji, ne da bi bil to zahteval vojni minister. Ko je odsek vprašal Boulangerja, kaj misli o tem nasvetu, je odgovoril, da ne more nič natančnega povedati, dokler se vlada ne posvetuje o njem. Po njegovih mislih ni treba, da bi mladeniči, ki bi se vadili v orožji, bili podvrženi vojaški disciplini, tudi njim ni treba uniforme. Izjeme onim, ki so že nekoliko večji o vojaških stvareh, naj bi se ne dovoljevale, kar bi prouzročevalo nered.

LISTEK.

Iz pozabljenih spominov.

(Češki spisal Václav Beneš-Třebizsky)

IX.

(Dalje.)

Kako so se premenili časi! Kar so nekdanj napisali deželni uradniki, k čemur je pridejal svoj podpis sam kralj, kjer je stalo do besede: „na večne čase potrdimo in dovolimo“, kjer je visel pečat, na njem lev s krono na glavi, pripravljen k skoku in z dvojnimi repom, — je smel čez sto in sedemdeset let raztrgati grajski uradnik.

A stare glave češke so se klonile nižje in nižje in njih oči neso mogle zaradi solz pota najti domov. Tega pa ni prorokoval niti slepi mladenič, dasi je vedel o vseh nadlogah, ki se bližajo češkej zemlji.

Te graščine lastnik bil je grof, o čegar slavnej učenosti se lahko čita do današnjega dne povsod in po čemer ga vsakdo nemotljivo spozna. Spisoval je latinske knjige, katerim je dajal vse možne na-

slove; v družbah je te knjige najrajši čital, ne ozirajoč se na to, razumejo li slušatelji jezik latinski ali ne. In prečitavši list za listom, poglavje za poglavjem, skoro ni opazil, da se oko za očesom zapira, da glava za glavo prikimava, kot bi bila v v teh vrstah najčistejša resnica... V svojih mladih letih je zložil spis nazvani: „perfecta dies principis“ in cela vrsta doktorjev si je grozno brusila razume s prepirkami o tem predmetu, dokler ni vsega končalo bobnenje kotlov in tromb donenje. Spise svoje je hranil večidel v rokopisih, ker jih prè ne pojmi noben razum... A o starih privilegijah navzlic vsemu temu ni hotel nič slišati. Sicer pa o starih časih ni smel nihče v pričo njega niti izpregovoriti. Penila se mu je krv, srce mu je utripalo silno in nepravilno in v glavi se mu je hotelo zvrtni. Zatorej je govoril najrajši o rečeh, katerih ni nikjer na tej zemlji.

Izmej vseh najstarejši so bili tu zvonovi, mnogo starši od zgubljenih mestnih privilegij in raztrganega kraljevega majestata. Zopet ti zvonovi! Kedar done z zategnenim glasom neprestano človeku na ušesa, ni čuda, da tudi pero o njih piše vedno bolj čudne vesti, v katere se glava nehoté zamisli.

Imenovali so se „Václav, Vojtěh, Prokop“. Na vsakem bil je napis, jeden pomenljivejši od drugega: „Oslavi to-le zemljo.“ — „Uteši vojsko božjo.“ „Podkoplji tujcem grade.“ — In zares, kadar so se razlegali ti trije glasniki na Božič, o božjej poti ali posvečenji čez ta kraj, lesketale so se ljudem oči jasneje, rudel se jim je obraz bolj navdušeno, kot bi se čarobno vračala v roke moč prednikov strohnelih.

A jednok se je spomnil prè tukajšnji gospod, da nekako otlo done, bodi si, da so morda kje počeni... Ni moglo niti drugače biti, tako stari, stoletni zvonovi! Njih glas je prestrašil vselej, kedar koli je zadonel v grad, vest gospoda velikega, čudo, da ni izletela duša iz njega. Ko je povsod vse molčalo, vse v ponižnosti najgloblje klonilo svoje glave do zemlje, ko je povsod vse trepetalo, — so plašili samo ti zvonovi s strahovitim očitanjem dušo kukavno, stare grehe obujali, vedno bolj določno, da so jih mogli že tudi ljudje čisto dobro razumeti.

„Damo jih preliči! — Moramo! — Utegnila bi se zgoditi nesreča. — Mnogokrat se je že utrgal camelj in zaril v zemljo na polu sežnja.“

In volja gospodova bila je volja božja.

Skoro vsi francoski listi so zadovoljni, da so pri volitvah v nemški državni zbor zmagali vladni pristaši. Ko bi Bismarck za septennat ne bil dobil večine, bi bilo vojno upitje še dalje trajalo in nazadnje bi utegnili se res vneti krvava vojna. Francija pa želi miru, če tudi se vojne ne boji. Čas miru bode porabila, da se dobro pripravi za vojno. Posebno je pa razveselil Francoze izid volitev v Alzaciji in Loreni, kajti pokazal je, da se Francozi lahko zanašajo kolikor tolko na pomoč Alzačanov in Lorencev v bodoči vojni.

Četudi je nemški kancelar zmagal pri volitvah in je septennat že zagotovljen, vendar mu bode javljane njih izid prav ugajal. V Alzaciji in Loreni so zmagali protestovci, kar kaže, da ti dve deželi še vedno želita odločiti se od mogočne Nemčije. Koliko so že pisali nemški listi, da prebivalstvo omenjenih dežel začenja simpatizovati z Nemci, da že ni več misliti, da bi pomagalo Francozom, ko bi prišlo do vojne mej Francijo in Nemčijo. Volitve so pa baš nasprotno pokazale, četudi je sam namestnik bil izdal oklic na volilce, da naj volijo nemške kandidate. Vse ni nič pomagalo, narod je zopet pri volitvah pokazal, da za Nemčijo ne mara. Nič bolj vesel pogled se ne kaže Bismarcku, ako pogleda na vzhodno stran države. Poljake bi rad zatrl, proti njim se poslužuje vseh mogočih sredstev. Ob volitvah mu je pomagal agitovati proti Poljakom celo poznanski škof Dinder. A vse to ni nič pomagalo, Poljaki, katere on zmatra za sovražnike države, povrnejo se skoro v prejšnjem številu v državni zbor. Po vsej državi pa število socialistov narašča vzlic izjemnim zakonom. To so zopet jasno pokazale poslednje volitve. Čas morda ni več daleč, ko socialisti postanejo nevarni nemški državi.

Rumunski senat je jednoglasno vsprejel načrt zakona, da se osnujejo novi polki za Dobrudžo.

Ob sedemdesetletnici rojstva nizozemskega kralja navstal je v Amsterdamu pretep mej delavci, ki so razdeljeni v dve stranki, socialiste in protisocialiste. Vojaščina je morala delati red, več oseb je ranjenih, nekatere celo težko. Socialisti so nekda protisocialiste demonstrativno izivali.

Dopisi.

Iz Ljubljane 23. februarja. (Slovenske menice. — Zernackte Staatsnoten.) Kakor znano, je finančno ministerstvo vsled raznih, od več strani mu izraženih želj l. 1884 zaukazalo, da se imajo tiskati tudi menice s slovenskim tekstom, slovenske menice so torej, ako sem prav poučen, že čez dve leti v prometu. A kako sem se začudil ko sem te dni potreboval zonet nekaj slovenskih menic ter iskajoč jih pri treh trafikantih moral zvedeti, da jih nimajo; na vprašanje, zakaj ne, se mi je odgovorilo, da so jih v začetku imeli, a ker se jih je le malo razprodalo, pozneje pa celo nič in ker se nihče več za nje ne vpraša, so jih zopet dali nazaj; kajti to nikakor ne gre, da bi trafikantje zalagali denar za slovenske menice, ki bi potem leta in leta nerazprodane pri njih ležale. Malomarnost, brezbriznost slovenskega občinstva je torej krija, da slovenskih menic pri trafikantih dobiti ni, in ta slovenska brezbriznost bo tudi vzrok, da bo finančno ministerstvo čez par let ustavilo nadaljno tiskanje slovenskih menic, kazaje na to, da je prometni uspeh treh ali štirih let dokazal, da se slovensko občinstvo za slovenske menice niti ne briga in tedaj nikakor ne kaže, da bi se tiskale le za to, da bi potem leta in leta ležale ali trohnele pri dotičnih uradih. Odkritosrečno rečeno se

pa moramo čuditi, da slovensko občinstvo ne rabi slovenskih menic; saj imamo v Ljubljani vendar vsaj tri, ako ne več zavodov, s katerimi ima, ako ne izključljivo, vsaj v veliki večini le slovensko občinstvo posla; tu bi se vendar lahko veliko slovenskih menic porabilo. Na narodnih zavodih, na slovenskem občinstvu je tedaj, da si ohranimo to, kar smo si pridobili, segajmo po slovenskih menicah!

Pred tremi ali štirimi tedni imel sem v roki potrdilo, iz katerega sem razvidel, da se zelo poškodovani bankovci morajo oddati pri nekem tukajšnjem cesarskem uradu, ki jih pošlje na Dunaj, da tam odločijo povračilo, stranka pa dobi mečiasno potrdilo o izročnem denarji. Iz jednega taci potrdil sem tedaj razvidel, da je neka stranka izročila nekaj bankovcev, katere so ji miši zelo razjedle, kar je pa bilo na potrdilu označeno z besedami „von Mäusen zernackte Staatsnoten.“ — No, sem si mislil, to je gotovo pisal kak star bivši korporal, ki se je šele pri vojaki v pisanji toliko izvežbal, da zdaj za silo zapiše par besed in je tako iz besede „zernacken“ v svoji primitivni učenosti napravil „zernackte.“ — A kako sem se začudil, ko sem zvedel, da je to pisal uradnik, ki baje po gostilnah kar na debelo prodaja svojo modrost in učenost, katere se je kot odlični (?) društvenik nasrkal v prvem nadstropji Ljubljanske kazine. Tako duševno revše naj bi finančna direkcija vsaj za par mesecev poslala v obrtniško pripravljalo šolo, kjer se obrtniški učenci nemškemu pravopisu vsaj toliko priučijo, da taci, vsacega čevljarskega učenca sramotečih, pravopisnih kozlov ne streljajo. Pa skoro gotovo tudi za tega duševnega siromaka velja stara prislovica v prikladni varijaciji: „Česar se Bertel ni mogel privaditi, se tudi Albert ne bo.“

Iz Gorice 23. februarja. [Izv. dop.] Goriške Čitalnice ples v maskah in kostumih na pustno nedeljo obnesel se je nepričakovano dobro. Takoj po 9. uri napolnila se je društvena dvorana z odličnim občinstvom in ob 10. uri je bila natlačena polna. Stopivši na prag, ostrmel si, kajti ponujal se ti je krasen prizor. Lepi in nežni spol v okusnih in elegantnih toaletah šeta po dvorani, dvorljivi gospodiči je kratkočasijo, vsa dvorana je pisana slika. Tam vžujal je tvojo pozornost španjski senor v krasni narodni noši; ponosno koraka po dvorani, kakor se Španjola spodobi, da te živo spominja na znan rek: stolz lieb ich den Spanier. Tu zapaziš drugega Španjola, velikega, a manj ponosnega v noši in vedenji, bil je menda španjsk mešan, a slovenski krasni spol ga je zelo zanimal in vedel se je prav pošteno slovensko. Mnogo smeja zbudil je „butelj“, ki je svojo ulogo od začetka do konca nepresegljivo dobro igral. Zdaj stoji pred tabo in te tako budalosto gleda, da si ti smili; a če si ga nagovoril, spravi se je „makako“ takoj dalje „makakovaje“, da si se nehote smijal. V zavesti svojega visocega poklica postopil je po dvorani previdno in ponosno — diplomat; spoznal si ga takoj po obrazu velike modrosti in nategnenih ušesih. Presrečen je bil, ker je ravno kar rešil zamotano bolgarsko vprašanje, zapodivši regentstvo v „Hessendarmstadt, Reiss-Gleit-Schleitz“. Mnogo visokih

redov dičilo je radi tega njegove prsi. Dobro zaval je sebe in druge francoski plemenitaž v odličnem kostumu srednjega veka, dočim se je držal bolj na strani gospod v rokoko kostumu. Za njimi pohajkoval je molček domino in druga čestita gospoda v maskah, kostumih, salonski obleki in frakih.

Mej nežnim spolom zbuja le so občno pozornost „poštene Kranjice postave lepe“ v originalnih slovenskih čepicah ali „avbah“ in lepih, bogatih slovenskih nošah; delile so kolače, sladkarije in ljubeznivosti. Tesno držala se jih je mornarjeva hči, kateri so Modrice toliko lepote v nedra nasule, da je vse očarala. Te elegantni prikazni prijel je izvrstno mornarski kostum. — Variatio delectat: Z veliko spretnostjo mešala se je mej občinstvo „grda babura“. Jeziček ji je tekel, da bi užugal Coroni-nejev motor na veter pri najhujši burji. Če si še toliko ž njo modroval in se trudil, da bi jo spravil iz uloge, — vse zastoj: prav je imela vedno ona in zadnjo besedo tudi. — Glej tam pošteno črno-oko Italijanko! koga išče neki? „Du schalk“ — bi ji rekli — „a ne zasleduješ morebiti soproga, ki ne ve, da si v dvorani?“ Tu zopet lepo, bogato slovensko dekle! tako pohlevno in pobožno pobeša oči, tako osamočeno in tožno pohajkuje po dvorani, da ne veš, je-li to umetno posnemanje ali ironija pelenene istinitosti. Toda kdo je mogel z vsemi občevati, vse opazovati!

Tam si videl lokavo Korošico v narodni obleki, za njo nedotakljiv domino v resnem in pomenljivem pogovoru z gospodom, ki se ni kazal posebno radovednega, in zopet tam vitko dekle iz Soške doline v družbi z modro Kanalko in prebrisanima cigankama, lepe Štajerke in „deštre“ Slovenke iz Tržaške okolice. Glej tam tudi mlado Napolitanko, ognjevito in krasno, a tu zopet čarobni Bosnjakinji, ki sta pomilovaje gledali proizvode zapadne kulture. — Od kodi pa najedenkrat oni slovenski dežnik? Jokaj ga je poštenim Slovenkam izmaknil ter ga razpel, a v svoji neukretnosti rabil ga je za solčnik, da bi jih varoval pred žarki Siemensove razsvetljave ter smešil pred zbranim občinstvom.

A kako so včasih te maske skupaj korakale in žlobodrale, kako so gogotale in klepetale, da si siloma iz dvorane bežal! Toda čarobni glasovi vojaške godbe razpodili so, kakor da bi pihnil, zbrane razsajale in nov prizor, pokaže se v dvorani. Vse to te nehote spominja na kalejdoskop ali pa na čarobno svetiljko, s katero hipoma predrugečiš slike na nasprotni steni. Takoj priskočijo plesalci in polovijo vsak svojo izvoljeno, kakor nekda Rimljani Sabinke in rahlo in brzih nog vrteli so se po svetlih parketih krilati pari. Istinito lep prizor!

Letos bil je to prvi poskus v tem oziru in ta se je dobro sponesel. Pogrešali smo večjih skupin, toda vsega ob enem se ne sme zahtevati. Odbor se je pač neumorno trudil, da je priredil veselico, ki je najboljši dokaz njegove spretnosti in marljivosti. Začetek je dober, le tako naprej in veselice na pustno nedeljo v Goriški Čitalnici bodo postale znamenite v taki meri, da bode Čitalnica ponosna nanje. Na svidenje torej v prihodnjem predpustu!

S Ptuja 20. februarja. [Izv. dop.] V novjšem času vzbudilo se je mej zdravniki našega mesta

Václav, Vojtěh in Prokop, ki so pomagali Praškim zvonovom vselej, kedar so včas bili plat zvona ali vabili v zbornico vso občino, morali so doli iz zvonika že zaradi teh svojih imen, a kaj še le zavoljo teh napisov, ki jih je preložil za silo ravnatelj svojemu gospodu v nemščino.

Gospod grof je čisto ohripel, tako se je zdaj zakrohotal. Oslaviti to le zemljo? — Izsesati jo do droba! — Utešiti vojsko božjo? — K temu je samo penez treba. — Tujcem grade podkopati? — Saj si jih sami najmarljiveje stavijo!

A okrog je stala tolpa ljudi z rokami sklenjenimi in usti nehote ponavljajočimi: „O slavi to le zemljo — uteši vojsko božjo — podkopljaj tujcem grade!“ — Povsod, kamor so prišli, so se s tem hvalili, kajti nikjer neso imeli takih zvonov. In ko so segali grajski služabniki po cameljnih, da bi jih odpeli, se jim je zdelo, da seže roka drzna po lastnem njih sreči.

„Slišiš ti, gospod grof? — Ta dan si dobro zapomni. — O sveti Václav jedini sin, tvojih graščin dedič, tvoja slava in radost ti umre. — O sveti Vojtěh smrt si po grofici pride! — O sveti Prokop, tebi bodo pripravili grob! — Pomni si ta dan dobro, gospod grof!“

„Kaj pa hoče ta človek in kaj mi pravi?“

Berič in mušketicar sta se hipoma zagnala srdito na drzneža; ali tujec se jima je zmuznil kakor jegulja, kot bi se bil v zemljo udril.

„No, kaj da je hotel?“

„Prazna vera, ekscelesca — nič ko prazna vera!“

Grajski uradnik se je globoko priklonil.

„Do besede mi ponovi njegov govor! — Bil je tako čuden, in glas njegov je del kakor mrličev, kedar prè iz grobov govoré!“

Uradnik je izpolnil željo njegovej grofjej milosti. Ali gospod ni poslušal do konca pošastnega prorokovanja. Odšel je tako naglo, kakor neznani večec. In zaman so ga tolažili, da je bil to blazen od nekod za reko, čegar domislilam se deloma smejijo, da se jim solzé oči, a deloma se usede pri njegovem govoru v srce vsakemu gorje težko.

Zvoné so odpeljali v zvonarno v Prago še ti stega dne.

Grof se je tudi odpeljal od tod, in ko so v zvonik nove obeševali, se sicer ni prigodila nobena nesreča; ali vedeževanje neznanca se je izpolnilo na las. Kedar so po čeških cerkvah prepevali: „Tolaži žalostne, vse zlo zapodi“, si je gospod grof —

čudo da ne vseh — pulil lase z glave, kajti umiral mu je jedini sin. In ko je ob svetem Vojtěhu vse kipelo v pomladnjem, čvrstem življenji, so se gospodu grofu oči unele od žalosti, ker je umrla gospa grofica, in ko se je žoltil na polji zlati klas in je žito vse dozorevalo, je kosa Moranina pokosila tudi steblo grofovemu življenju...

A temu dogodku, ki ga je zaznamenovala brž čas roka že zelo stara, je s pismom mnogo novejšim, vendar še s švabskim to pripisano: „Vsega dobrega in zlega priče najstareše so zvonovi na čeških zvonikih. Kedar je sreča cvela našim prednikom v najpolnejšem cvetu, so jim doneli zvonovi k svatbi. Ko so jih pokladali v grobskrižem v desnici, na sebi z belo robačo in na glavizvencem trnjevim, bučali so zvonovi: lahko noč! Ko so se prebudili, ko so si oči meli in se pogrebci zbudli ob trnje vencev, donela je iz stolpov jutrnca. Zopet smo v pomladnje moči, v najbujnejšem cvetu, povsod je zvežost, povsod krepost in zvonovi done v boj, in železnih cameljnov hrumenje kliče vsak stan, vsako starost in vsak rod!“ (Dalje prih.)

posebno gibanje, katero ima tem več pomena, ker si nekateri gospodje po pruso-židovski žurnalistiki hočejo ohraniti pozornost občinstva, kar se njim po dejanji do sedaj žalibog ni posrečilo.

V Graški Tagespošti priobčil nam je zadnje dni znani denuncijant vest, da je v tukajšnji vojaški bolnici umrl podčastnik vsled tega, ker so mu baje zmaknili zob z neočiščenimi kleščami. Vojaškemu poveljništvu tako očitane ni bilo po godu in Tagespošta morala je preobčiti „poslano“, ki je celo stvar pojasnilo in grozno denunciacijo pokazalo. Vsakemu od nas bilo je jasno, da v tem služaji gre za kruhek, in ravno to je žalostno, da se v akademičnih krogih kaj takega godi in goditi sme.

Na „poslano“ dali so pa v Tagespošti odgovor naši zdravniki dr. Klainsasser, dr. Semetkovski, dr. Rack in ranocelnik Pichler. Čudno je, da ti gospodje odgovor dajejo, ko neso vprašani in da s tem pogoditi pomagajo, kdo je denunciacijo sprožil.

Kakor smo se mej tem prepričali, ima naša garnizija dva polkovna zdravnika in celo postopanje od imenovanih poštenjakov obrača se le proti tema, ker baje nesta rojena Nemca in ker tudi bolnikom dobre svete dajeta, kadar ja prosijo. Prvo in drugo je imenovanim trn v peti.

Mi si pa vender mislimo, da ti gospodje ne majo posebnega vzroka pritoževati se zaradi pomanjkanja posla v zdravniških zadevah. Velikonemec dr. Rack se pa mej slovenskimi kmeti pri svojem sedemindvajsetkrajcarskem „kšeftu“ prav dobro počuti, dr. Semetkovski ima kot zdravnik južne železnice obilo opravil in dr. Kleinsasser se kot okrajni in sodnijski zdravnik tudi ne bi smel pritoževati, da mu je dolg čas. On po vsem političnem okraji ptujskem koze cepi, kar so v prejšnjih časih manjši padarji opravljali; on je domači zdravnik v tukajšnjem „Antikeuschleitspensionati“, kjer se od slučaja do slučaja gotovo plačuje!

Ptujski okraj ima mnogo vina in čestokrat se vsled tega primeri, da si pijanci črepinje razbijejo in človeške kože raztrgajo. Za ranocelce je tedaj vedno dovolj šivanja.

Zakaj torej nepotrebno hujskanje, ako vsaki ima, kar mu gre. x+y.

Iz Žužemperka 12. februarja. *) [Izv. dop.] Ker se nikdo starih in spretnih dopisovalcev ne gane, naj vsaj jaz povem, da ob gorenji Krki še nismo izumrli, čeravno nam naši sosede v nižavi ne privoščijo železnice, katero bodo pač komaj kdaj pričakali. Naše družbeno življenje se vzlic temu giblje in „Bratno društvo“ spominja na cvet svojih prvih let. Stari in mladi odborniki si prizadevajo, da se prireajo zabave, s katerimi se krepita narodni čut in ponos. Po pripomoči novejšega g. člana imamo v društvu vsako soboto streljanje s puško in kažejo se taki strelci mej nami, da bodejo pri „črni vojski“ vsaj strelci prve vrste. Mlajši člani in naše krasotice pa se uče miloglasnih slovanskih pesnij ter se je uspeh njih truda pokazal sijajno pri Vodnikovi veselici 6. t. m. Že nekaj let nismo vodniku slovenskih pevcev kazali časti v posebni slavnosti, kakor zasluži; društveniki, posebno pa g. predsednik in g. pevovodja smejo se toliko bolj ponašati na uspeh letošnje slavnosti. Če si tisti večer stopil v društvene prostore v hiši g. predsednika Fr. Pehanija st., prevzele so te neke svečanostne misli, kajti vse je bilo ozaljšano lepo in temu večeru primerno.

V teh mislih nas je potrdil krepki moški zbor „Ilirija vstan!“ kakor tudi iskreni govor g. podpredsednika o Vodniku in oživljeni Iliriji. Zatem zadonelo je par mičnih mešanih zborov, kjer so se nežni glasi naših milih pevk kosali s krepkimi glasi vrlih pevcev. Toda naše grlice poskusile so se tudi same ter zapele so nam Ipavčevo „Kukovica“ tako milo in popolno, da so jo morale ponavljati. Le tako dalje, ter čast Vam in g. pevovodju! Konečno smo imeli prvič tu priliko slišati izvrstni venček narodnih pesnij „roženkravt, nagelj in rožmarin“, tudi pri tem se ploskanje ni hotelo poleči. Ne smemo pozabiti še priprostega kmetskega dečka iz 4. tukajšnjega razreda. Gosp. nadučitelj priučil ga je Vodnikovo pesen „Zadovoljni Kranjc“ tako dobro, da jo je deklamoval na obče začudenje.

Resni del se je zvršil, sedaj se je pričel ples, mladina se je sukala do ranega jutra, stareji pa smo pri peči rekli kako pošteno in radovali se z mladino. Ko smo se vračali domov bila je želja le ta, da se skoro v drugič snidemo; ta predpust težko več, ker je v tukajšnji župniji navada, da so

*) Slučajno zakasnjeno.

Op. ured.

zadnji trije pustni dnevi stroge cerkvene molitve; ali je čas ravno pripraven, o tem se nečemo razgovarjati. Upamo pa, da v postu zopet slišimo naše slavce in da se takrat tudi pomenimo, česa nam je tu v narodnem in gmotnem oziru še treba.

Iz Kresnic 23. februarja. [Izv. dop.] Dne 1. marca t. l. otvori se v Kresnicah nova pošta. Da se je osnoval ta urad, ki je v pravem pomenu besede krvava potreba tukajšnjemu ljudstvu — kajti dve uri daleč je do bližnje pošte do Litije, kamor je do sedaj prinašalo in po pošiljatve in liste zahajalo na pošto — stekel si je osobito v prvej vrsti veličih zaslug upokojeni ravnatelj, hišni posestnik in občinski svetnik Ljubljanski g. Fran Povše, ki se je istinito veliko potrudil, da se je dovolila imenovana pošta.

Velike hvale dolžni smo nadalje državnemu in deželnemu poslancu, kanoniku Klunu, ki je v to svrhu storil potrebne korake pri trgovskem ministerstvu. Tudi okrajnemu glavarju Litijskemu gosp. Grilu prizadeli smo truda in posla; temu gospodu zahvaliti se moramo še posebe na dobrotnosti, s katero je opisal, obrazložil, ter dokazal nujno potrebo poštnege urada za Kresnice. Prijetna dolžnost veže nas torej, da se imenovanim gospodom v imenu tukajšnjega prebivalstva javno zahvaljujemo za ves prizadeti trud.

Domače stvari.

— (Nemški pouk na ljudskih šolah kranjskih.) Pred kratkim izdani ukaz c. kr. deželnega šolskega sveta do vseh c. kr. okrajnih šolskih svetov ukazuje, da ima biti odslej pouk v nemškem jeziku na vseh slovenskih troin čveterorazrednih ljudskih šolah na Kranjskem, **obligaten**, počenši od tretjega razreda in je pouku nemškega jezika odmeriti po šest do sedem ur na teden.

— (Naš listek.) V malo dneh bode konec sedanjemu podlistku „Iz pozabljenih spominov“. Potem pa pride na vrsto „Mabel Vaughan“, roman, ki ga je angleški spisala Marija S. Cummins, poslovenil pa J. P.—ski. Ker je M. Cummins slavna pisateljica, slovenski prevod pa tudi jako dober, nadejamo se, da bode ta obširni in lepi roman vsestransko ugajal.

— (Osobne vesti.) Dr. Karol Russ, okrajni glavar v Kamniku, premeščen je v istej lastnosti v Logatec. Začasno vodstvo okrajnega glavarstva v Kamniku prevzame vladni tajnik Gottfried Friedrich. Novoimenovani okrajni glavar Ludovik markl Gozzani ostane kot tak v Radovljici.

— (Umrl) je dne 22. t. m. g. Martin Šlibar, dekan na Vrhniki, vitez Fran Josipovega reda, duhovski svetnik in član okrajnega šolskega sveta logaškega v 66. letu svoje dobi. R. I. P.!

— (Umrl) je včeraj g. Robert Burgarell, računski oficijal pri finančnem ravnateljstvu v Ljubljani, v 37. letu. Burgarell bil je rodod Nemec, a bil je naši narodnosti pravičen in prijazen. Nekaj časa bil je pevovodja dramatičnemu društvu in prav uspešno vodil petje pri gledališnih predstavah. Dlje časa bil je tudi organist v cerkvi Jezusovega srca in učitelj petja v Lichtenthurnovem zavodu. Cerkevni glasbenik priobčil je nekaj njegovih skladb. Blag mu spomin!

— (O atentatu) tata Diamanta na preiskovalnega sodnika, deželne sodnije svetnika gosp. L. Ravnikarja čujemo naslednje podrobnosti: Ko je Diamant bil pripeljan pred preiskovalnega sodnika, velel je slednji slugi, naj ide po zapisnikarja. Sluga odide in bil je komaj sredi hodnika, kar zakriči Diamant „Gib mir mein Geld zurück, du...!“ in napade svetnika Ravnikarja. Slednji obvaroval je toliko prisotnosti duha, da je z jedno roko pozvonil z drugo pa napadovalca zgrabil za vrat. Dasi je g. svetnik Ravnikar še krepk mož, napeti je moral vender vse sile, da se je ubranil lopovu, zlasti, da mu je zabranil, da se ni mogel polastiti aktov, kar je bil Diamanta glavni namen. Ko je prihitela pomoč, so imeli štirje možje opraviti, da so Diamanta oblekli v prisilni jopič in ga uklenili. Uklenjen je Diamant izrekel željo, naj bi ga gosp. svetnik Ravnikar poljubil. Da slednji tega ni storil, je ob sebi umevno.

— (Nesrečno žganje.) Včeraj popoldne zbralo se je 5 fantov v gostilnici „pri Mokarji“ na Ljubljanskem barji ter so s pijačo pust pokopavali. Ravno so hoteli oditi proti 3. uri popoldne domov, kar pride iz Ljubljane gospod, ki ima ondu

svoja posestva in povabi fante še na pijačo. Plačal je že pijani petorici še štiri litre žganja, najboljšega, od katerega so tri litre izpili, četrtega pa pod mizo zlili. Ko so odšli iz gostilnice na prosto, popadali so takoj vsi nezavestni na tla. Tri so potem zavlekli v hišo, dva pa v hlev. Izmed teh dveh je 20letni posestnikov sin Fran Vidmar v kratkem umrl, hlapca J. Trčka iz Lip pa je hitro poklicani zdravnik še rešil. Tudi drugi trije v hišo prenešeni šnopsarji so okrevali, dasi so prestali strašne bolečine.

— (Kmetijsko predavanje) ima tajnik c. kr. kmetijske družbe gosp. Gustav Pirč v nedeljo 27. t. m. popoldne po cerkvenem opraviilu v šolskem poslopji pri M. D. v Polji.

— (Za nagrobni spomenik Božidar u Raiču,) ki se bo postavil v Ljubljani, darovali so sledeči gg. rodoljubi: Rajšp F., oskrbnik na Ptui, 20 gld.; Žitek Jos., profesor v Ljubnem, Jurca And., veletržec na Ptui, o. Hrtiš Benko, gvardijan, dr. Jurtela Fran, deželni poslanec, po 10 gld.; dr. Čuček, odvetnik, in Kunstek Luka, profesor, po 5 gld.; Špindler A., c. kr. kancelist, 4 gld.; Gregorič A., tajnik, 3 gld.; Neimenovani, dr. Ploj R., odvetnik, Modrinjak M., prošt, Klobučar Ant., c. kr. pristav, Mihelič Jože, c. kr. pristav, Lešnik M., c. kr. davk. pristav, Čilenšek M., profesor, Muršec M., trgovec, Pavlinič M., hišni posestnik, Romih Tom., učitelj, o. Stanko Prus, kaplan, o. Bonaventura Čížek, kaplan, po 2 gld.; Rotnar F., c. kr. pristav v Ribnici, Langerholz J., c. kr. pristav, Knop Iv., Neimenovani, Planinšek M., podjetnik, Kranjc Luka, c. kr. davk. pristav, Stanjko H., trgovec, Trstenjak R., župnik pri sv. Marjeti, Sok Tone, veleposestnik pri sv. Marjeti, po 1 gld.; Brenčič Vek., odv. kand. na Ptui, 3 gld. Vkup 114 gld.

— (V Zadru) bil je, kakor čitamo v Tržaškem listu, v noči od 17. do 18. t. m. hud mraz. Termometer kazal je v mestu — 10° C., v Benkovci — 13.5° C., v Obrovci — 16.2° C. Pristanišče pri sv. Roku bilo je zamrznjeno in čolni morali so led razbijati, da so mogli v mesto. Znani „najstarejši ljudje“ trdijo, da v Zadru že 30 let ni bilo tako hudega mraza.

— (Iz Hercegovine) piše se Zadrske mu „Narodnemu listu“: Pogostoma čitamo v časnikih, pa tudi v cenjenem „Narodnem listu“, da je ta ali oni človek na svetu doživel 100 let in to se javlja kot redkost. Takih starih ljudij je pri nas dosti. A živeti do 120 let tudi še hočejo. V okraji stolačkem zadela je ta čast v zadnji čas Gjuro Matić in Todor Bukoviča. Pokojni Gjuro Matić živel je 120 let. Ni zgubil zob v vseh 120 letih, temveč mogel je pokazati, kako more jesti najtršo skorjo od kruha. L. 1855. pripovedovali so naši ljudje to gospodu kapetanu Vidiču, ki pa tega ni hotel verjeti. Da se prepriča, šel je iz Stolca v vas Bjeloviči, kjer je Matić živel, in videl je takrat in veroval. L. 1876. ko so se dvignili po Bosni in Hercegovini, vzel je tudi stari Gjuro puško, pa je varoval svojo hišo. In dokler je živel, imel je pri sebi po jedno pištolo, drugega nič. Drug tak star človek bil je v Gorenjem Hrasnu, pisal se je Teodor Bukovič. Doživel je 123 let, umrl pa 1883. l. In tako star hodil je iz Pobrđa v jednom dnevu v Mostar. Ko bi kdo o tem dvomil, naj se oglasi po cenjenem „Narodnem listu“, da mu povem imena prič z dotičnimi dokazi.

— (Razpisano) je mesto kancelista pri okr. sodniji v Kostanjevici. Prošnje do 24. marca t. l. — Razpisana je služba drugega učitelja na dvorazrednici v Bohinjski Bistrici. Plača 400 gld. Prošnje do konca marca. — Nadalje je razpisana služba učitelja, ob jednom šolskega vodje, na jednorazrednici v Lescah. Plača 400 gld., opravilna doklada 30 gld. in stanovanje. Prošnje do konca marca.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Peterburg 24. februarja. „Petersburger-Herold“ trdi, da so poslednje vesti iz Peterburga, kako bi Rusija v slučaju nemško-francoske vojne postopala, sicer vse iz istega vira, a neosnovane. „Herold“ konstatuje, da so razmere mej oficijalno Nemčijo in oficijalno Rusijo najsrčneje.

Berolin 24. februarja. 394 volitev gotovih. Mej temi je 197 pristašev, 137 nasprotnikov septennata. Ožjih volitev doslej 60.

Berolin 23. februarja. Državni zbor sklican v 3. dan marca.

Pariz 23. februvarja. Peyramonta, urednika časnika „Revanche“, so zaprli. Pri hišni preiskavi zaplenili so več spisov. Vladi se je ta korak potreben zdel, ker je Peyramont s svojimi izjavami državo kompromitoval.

Bruselj 23. februvarja. V tovarni Marchienes razletelo se je 90.000 kilogramov težko kolo in ubilo 7 delavcev, 55 pa težko ranilo.

Rim 23. februvarja. V mestu Casale bil ob 6. uri 20 minut zjutraj močen, valovit, 10 sekund trajajoč potres, kmalu potem čutil se je nov sunek. V Aleksandriji čutili so tudi dva potresa. V mnogih drugih krajih bili so potresi, mnogo je mrtvih in ranjenih in več hiš se je podrlo. — V Genovi je veliko hiš razpokanih, dimniki so se zrušili. V Savoni podrlo se več hiš in 11 oseb je ubitih. Preplašenost splošna. Veliko prodajalnic zaprtih.

Listnica uredništva. Gosp. J. R. v Ljubljani: Proti nam naperjeno „Correspondenz der Redaction“ v „Ljubljanki“ smo čitali, a ne zdi se nam vredno, da bi kot odgovor tiskali Vaš sicer stvarni, toda veliko predolgi spis. O „Bauernballu“ je sodba že gotova in dobro vemo, da se nekateri narodnjaki, ki so se vrtili pod g. Königa zastavo, že kesajo. Stavek „Die Humanität kennt keine Nationalität“ je prazna fraza, kakeršnih imajo nekateri ljudje vedno dovolj na jeziku. V dejanji je seveda vse drugače. Kolikokrat se je na narodni strani že za dobrodelne namene nabiralo, a nikdar se še ni udeležila nasprotna stranka! In ako se nabira za nemške glumače, zakaj se ob enem ne misli tudi na jednako prizadete člane dramatičnega društva? Menda zato ne, ker so Slovenci. — Da je „Bauernball“ imel dobrodelen smoter, je pravo za pravo humbug, kajti agitacija za „kmetski ples“ se je že davno prej začela, nego je gledališče pogorelo. Aranžerji pa so po nezgodi priliko porabili in napravili „aus der Noth eine Tugend“. V tem tiči vsa veledušnost.

Trpotčev izvleček

z apno-železom, zanesljiv, upliven in 20 let prekušen proti sušici, plućnici, kataru, kašlju in pomanjkanju krvi. — Cena gl. 1.10. — **Franckusova lekarna na Dunaji, V., Hundsturmstrasse št. 113, lekarna Ub. pl. Trnkocay v Ljubljani in v največ lekarnah.** (855-5)

Tuji:

23. februvarja.

Pri **Stonu:** Ullmann, Kellmann z Dunaja. — Kolinar iz Prage. — Hürman z Dunaja.
Pri **Mallet:** Ernst z Dunaja. — Antoni z Gradca. — Šlibar iz Maribora. — Werninghaus z Dunaja. — Erath iz Rudolfovega.

Meteorologično poročilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Ve-trovi	Nebo	Mo-krina v mm.
23. febr.	7. zjutraj	742-32 mm.	7-4° C	brezv.	megla	
	2. pop.	743-14 mm.	3-6° C	sl. zah.	jas.	0 00 mm.
	9. zvečer	744-54 mm.	2-6° C	sl. zah.	jas.	

Srednja temperatura — 2-1°, za 2-0° pod normalom.

Dunajska borza

dne 24. februvarja t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

	včeraj	danes
Papirna renta	gl. 79-—	gl. 78-65
Srebrna renta	80-15	80-15
Zlata renta	109-85	109-40
5% marcna renta	96-85	96-90
Akcije narodne banke	849-—	849-—
Kreditne akcije	278-—	275-60
London	128-10	128-—
Srebro	—	—
Napol.	10-10	10-11
C. kr. cekini	6-01	6-01
Nemške marke	62-70	62-70
4% državne srečke iz l. 1854	250 gl.	126 gl. — kr.
Državne srečke iz l. 1864	100 gl.	167 — 75
Ogerska zlata renta 4%	—	97 — 85
Ogerska papirna renta 5%	—	87 — 50
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig.	—	105 — 50
Dunava reg. srečke 5%	100 gl.	113 — 50
Zemlj. obh. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	—	125 — 60
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	—	99 — 80
Kreditne srečke	100 —	174 — 50
Rudolfove srečke	10 —	18 —
Akcije anglo-avstr. banke	120 —	105 — 50
Tramway-društ. velj. 170 gl. a. v.	—	208 — 75

BRATA EBERL

prodajata najboljše in najcenejše

oljnate barve, lake in firneže

lastnega izdelka, na debelo in drobno, nadalje

prstene in kemične barve in čopiče ter vse v njihino stroko spadajoče blago. (87-13)

LJUBLJANA.

Za franciškansko cerkvijo, v hiši gospoda J. Vilhar-ja hiš. št. 4.

LJUBLJANA.

Izdatelj in odgovorni urednik: Ivan Železnikar.

Zahvala.

Ob priliki, ko je 11. februvarja t. l. goreti pričelo v mojem mlinu v Domžalah, so prostovoljna požarna bramba v Domžalah pod vodstvom nje poveljnika gosp. župana Jančiča in gospodje fabrikantje v Domžalah, na čelu njim gosp. Ladstätter, prišli pri jako neugodnih razmerah tako hitro na pozorišče in tam delali z res občudovanja vredno vztrajnostjo, da so mi obvarovali največji del mojega imetka, za kar izrekam vsem najpriskrenejšo in to popolnemu zasluženju zahvalo.

V Ljubljani, dne 18. februvarja 1887.

(120)

Josip Kušar.

Razglas.

Ker so v koledarjih za 1887. leto napačni dnevi zaznamovani za letne in živinske sejme v Dobovi, okraj Brežice, na Štajerskem, naznanjamo s tem, da so v Dobovi letni in živinski sejni nastopne dni:

Dne 31. januarja vsakega leta,

„ 26. marca „ „

„ 25. aprila „ „

„ 15. julija „ „

„ 15. septembra „ „

„ 9. decembra „ „

Ako bi bila dotični dan nedelja ali praznik, je sejm v prvi sledeči delavnik.

Županstvo v Velikem Obreži,

dne 3. februvarja 1887.

(122-1)

Župan: Andrej Kreačič.

V „Narodni Tiskarni“ v Ljubljani

prodajajo se

Jurčičevi zbrani spisi

po znižani ceni.

1. zvezek: Deseti brat. Roman.
2. zvezek: I. Jurij Kozjak, slovenski janičar. Povest iz 15. stoletja domače zgodovine. — II. Spomini na deda. Pravljice in povesti iz slovenskega naroda. — III. Jesensko noč mej slovenskimi polharji. Črtice iz življenja našega naroda. — IV. Spomini starega Slovence ali črtice iz mojega življenja.
3. zvezek: I. Domen. Povest. — II. Jurij Kobila. Izvirna povest iz časov lutrovske reformacije. — III. Dva prijatelja. — IV. Vrban Smukova ženitev. Humoristična povest iz narodnega življenja. — V. Golida. Povest po resnični dogodbi. — VI. Kozlovška sodba v Višnji Gori. Lepa povest iz stare zgodovine.
4. zvezek: I. Tihotapec. Povest iz domačega življenja kranjskih Slovencev. — II. Grad Rojinske. Povest za slovensko ljudstvo. — III. Klosterski žolnir. Izvirna povest iz 18. stoletja. — IV. Dva brata. Resnična povest.
5. zvezek: I. Hči mestnega sodnika. Izvirna zgodovinska povest iz 15. stoletja. — II. Nemški valpet. Povest. — III. Sin kmetskega cesarja. Povest iz 16. stoletja. — IV. Lipe. Povest. — V. Pipa tobaka. Povest. — VI. V vojni krajini. Povest.
6. zvezek: I. Sosedov sin. („Mladika“, 1868.) — II. Moč in pravica. („Zvon“, 1870.) — III. Telčja pečenka. Obraz iz našega mestnega življenja. („Slovenski Narod“, 1872.) — IV. Bojim se te. Zgodovinska povest. („Zvon“, 1876.) — V. Ponarejeni bankovci. Povest iz domačega življenja. („Slovenske večernice“, XXXV. zvezek, 1880.) — VI. Kako je Kotarjev Peter pokoro delal, ker je krompir kradel. (Koledar „Družbe sv. Mohorja“, 1880.) — VII. Črta iz življenja političnega agitatorja. („Slovenski Narod“, 1868.)

Zvezek po 60 kr.,

eleg. vezan po 1 gl.

Pri vnanjih naroč-

lih velja poština

za posamični neve-

zani zvezek 5 kr.,

za vezani 10 kr

Dijaki

dobivajo Jurčičeve

„Zbrane spise“ po

50 kr. izvod, ako

si naroče skupno

najmanj deset iz-

vodov.

Prodajajo se v

(17-8)

„NARODNI TISKARNI“

v Ljubljani,

Kongresni trg.

Gledališka stolba.

VIZITNICE

prporoča

„Narodna Tiskarna“

po nizkej ceni.

Zahvala.

Zavarovan sem bil za svoj mlin v Domžalah, kateri je dne 11. februvarja t. l. deloma pogorel pri slav. društvu „RIUNIONE ADRIATICA DI SICURTA“ v Trstu (Jadransko zavarovalno društvo), zastopano za Kranjsko po glavnem zastopniku trgovcu gospodu J. Perdano v Ljubljani. Omenjeno društvo je vso škodo kulantno likvidiralo in škodo v teku osmih dneh po požaru izplačalo, za kar izrekam društvu „RIUNIONE ADRIATICA DI SICURTA“ priskrbeno zahvalo in ob enem to solidno zavarovalno društvo vsakteremu priporočam.

V Ljubljani, dne 18. februvarja 1887.

(121)

Josip Kušar.

Št. 2060.

(84-3)

Ustanova.

Pri podpisnem magistratu je za tekoče leto podeliti ustanovo, znašajočo 100 gl., katero je mestni odbor Ljubljanski povodom srebrne poroke Njih Veličanstev osnoval 1879. leta.

Pravico do te ustanove imajo štirje ubogi učenci obrtne šole, ki so lepega obnašanja. Prošnje, podprte s potrebnimi spričevali, uložiti je do 10. marca 1887 potom šolskega ravnateljstva.

Mestni magistrat Ljubljanski,

dne 1. februvarja 1887.

Br. 37.

(100-3)

Natečaj.

Služba okrajnega komunalnega zdravnika s sedežem v Mozirskem trgu gornjegradskega okraja na spodnjem Štajerskem bo za oddati od 1. aprila t. l.

Nagrade dobi na leto od okraja vzajemno z Mozirsko občino 400 gl. a. v. Stroške za lečenje ubogih okraj posebej plačuje. Privatna praksa je obširna. Znanje slovenščine ali jednega drugega jugoslovanskih jezikov se zahteva.

Prošnje s krstnim in domovinskim listom ter z dokazi sedanje zdravniške prakse naj se tukaj uložijo skrajno do 30. marca t. l.

Od okrajnega odbora v Gornjem gradu, dne 1. februvarja 1887.

Okraja načelnik: Anton Gorlčar.

Cvet zoper trganje (Gicht)
po dr. Malléu à 50 kr.,
zoper protin ter revmatizem, trganje po udih, bolečine v križi ter živcih, otekline, otrple živce in kite itd. V svojem učinku je nepresegljiv in hitro ter radikalno Schuymarft. zdravi, kar dokazuje na stotine priznanj iz najrazličnejših krogov.
Prodaja (749-20)
LEKARNA TRNKOCZY
zraven rotovža v Ljubljani.
Razpošilja se vsak dan po pošti.

CACAO
in
ČOKOLADA
VICTOR
SCHMIDT & SÖHNE

ki sta pri prvi Dunajske razstavi kuhinjske umetnosti bili odlikovani z najvišjo odliko, častnim diplomom, sta pristni samo, če imata našo uradno registrovano varstveno znamko in firmo. (856-65)

Dobiva se pri vseh boljših trgovcih in prodajalcih delikates, v Ljubljani pri g. Petru Lassnik-u.

Razpošilja se v provincije proti poštnemu povzetju.

VICTOR SCHMIDT & SÖHNE,

c. kr. dež. opr. tovarnarji. Tovarna in centr. razpošiljalnica Dunaj, IV., Allegasse Nr. 48 (poleg juž. kolodvora).

Lastnina in tisk „Narodne Tiskarne“.